

Arrest

nr. 141 950 van 26 maart 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 24 oktober 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 september 2014 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. DASSEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 11 augustus 2014 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 2 september 2014 de beslissing waarbij de aanvraag om

machting tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoeker op 24 september 2014 ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machting tot verblijf die op datum van 11.08.2014 werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machting tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene verklaart dat hij een relatie heeft met mevrouw [A.G.] (R.R. [...]), die over verblijfsrecht beschikt in België en dat zij wettelijk samenwonen. Echter toont hij niet aan waarom dit een buitengewone omstandigheid vormt waardoor hij niet naar zijn land van herkomst kan terugkeren. De verplichting om de aanvraag tot machting tot verblijf in te dienen via de gewone procedure betekent een tijdelijke scheiding en brengt geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich mee. Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat om verblijfsrecht te verkrijgen op basis van deze relatie en de wettelijke samenwoning, betrokkene zich in regel dient te stellen met de voorwaarden van het artikel 10 van de wet van 15.12.1980.

Ook het feit dat zij intussen samen een kind hebben, [P.A.] (R.R. [...]) vormt geen buitengewone omstandigheid waardoor betrokkene niet naar zijn land van herkomst kan terugkeren om daar de aanvraag tot machting tot verblijf in te dienen. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machting tot verblijf te vragen, houdt een eventuele tijdelijke scheiding in, wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Het kind kan haar vader eventueel vergezellen.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machting aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene zich steeds goed gedragen heeft in België en nooit enige inbreuk tegen de openbare orde of veiligheid heeft gepleegd, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van integratie (betrokkene zou zich hebben aangepast aan onze levenswijze, hij zou zich volledig integreren en hij zou heel veel moeite doen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Betrokkene legt weinig stavingsstukken voor van de aangehaalde elementen van integratie. Deze elementen kunnen wel het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene een allereerste keer asiel aanvraag in 1994, deze aanvraag werd negatief afgesloten en betrokkene verliet het Belgische grondgebied. Volgens zijn eigen verklaringen keerde hij terug naar België op 01.06.2010.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag d.d. 25.07.2011 werd afgesloten op 09.11.2011 met een beslissing tot weigering vluchtelingenstatus en weigering van subsidiaire bescherming door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Zijn tweede asielaanvraag d.d. 13.12.2011 werd afgesloten op 14.02.2012 met een beslissing tot weigering vluchtelingenstatus en weigering van subsidiaire bescherming door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Op 03.08.2012 betekende betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleef illegaal in België tot 13.03.2014, datum waarop hij opnieuw asiel aanvraag. Deze laatste asielaanvraag werd afgesloten op 02.04.2014 met een beslissing van niet in overwegingname door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Op 23.05.2014 betekende betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure - namelijk iets minder dan vier maanden voor de eerste asielprocedure, twee maanden voor de tweede en minder dan één maand voor de laatste - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)."

Dit is de bestreden beslissing

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"[...] Verzoeker woont samen met mevrouw [A.G.], geboren [...], die hier recht op verblijf heeft.

Zij wonen samen in België te 2030 Antwerpen, [...].

Uit hun relatie werd 1 dochter geboren:

- [P.A.], geboren [...]

Dit wordt door dienst vreemdelingenzaken niet betwist.

Dat de bestreden beslissing een schending vormt van artikel 8 van het EVRM en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de materiële motiveringsverplichting, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat dienst vreemdelingenzaken bij het nemen van haar beslissing niet afdoende rekening gehouden heeft met de humanitaire redenen en prangende humanitaire situatie van verzoeker.

Dat de bestreden beslissing omtrent de humanitaire redenen en prangende humanitaire situatie van verzoeker niets motiveert.

Dat derhalve om deze reden de bestreden beslissing reeds niet afdoende is gemotiveerd, niet zorgvuldig en redelijk werd genomen.

Dat voorts dienst vreemdelingenzaken het volgende stelt in haar beslissing: De elementen van integratie (betrokkene zou zich hebben aangepast aan onze levenswijze, hij zou zich volledig integreren en hij zou heel veel moeite doen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden.

Betrokkene legt weinig staving stukken voor van deze aangehaalde elementen van integratie. Deze elementen kunnen wel het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2. van de vreemdelingenwet.

Dat verzoeker niet inziet waarom de elementen van integratie (zich aanpassen aan onze levenswijze, zich volledig integreren en heel veel moeite doen) niet als buitengewone omstandigheid zou kunnen aanvaard worden en deze automatisch tot de gegrondheid van de aanvraag behoren.

Dat verzoeker van mening is dat elementen van integratie wel degelijk een buitengewone omstandigheid kunnen vormen om de aanvraag 9 bis hier in België in te dienen.

Artikel 9 bis van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende: [...]

Uit het voorgaande blijkt dat artikel 9 bis van de vreemdelingenwet geen criteria voorziet om uit te maken wanneer er sprake is van buitengewone omstandigheden of niet.

Aldus is verzoeker van mening dat de wetgever niet heeft uitgesloten dat bijvoorbeeld elementen van integratie kunnen beschouwd worden als buitengewone omstandigheid.

De wetgever heeft in artikel 9 bis immers nergens voorzien dat dit geen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken.

De bestreden beslissing is aldus in strijd met artikel 9 bis van de vreemdelingenwet daar waar zij stelt dat elementen van integratie geen buitengewone omstandigheid kunnen uitmaken.

Dienst vreemdelingenzaken stelt dat de elementen van integratie, opgeworpen door verzoeker, behoren tot de gegrondheid van de aanvraag.

Verzoeker ziet niet in hoe dienst vreemdelingenzaken tot deze zienswijze is kunnen komen.

Nergens in de aanvraag 9 bis van verzoeker staat te lezen dat verzoeker deze elementen heeft ingeroepen als elementen ten gronde van de aanvraag.

Derhalve had dienst vreemdelingenzaken deze elementen dienen te onderzoeken in het kader van het ontvankelijkheidsonderzoek.

Zij hebben echter nagelaten dit te doen.

Dit blijkt uitdrukkelijk uit de bestreden beslissing zelf.

De bestreden beslissing is gelet op het voorgaande een schending van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet aangezien zij een voorwaarde toevoegt.

Nergens bepaalt artikel 9 bis van de vreemdelingenwet dat elementen van integratie geen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken.

Dat voorts de bestreden beslissing een schending is van artikel 8 van het EVRM.

Het familieleven van verzoeker, zijn partner en kind wordt beschermd door artikel 8 van het EVRM.

Deze bepaling waarborgt het recht op een gezins- en privéleven. Dit houdt in dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privéleven, familie- en gezinsleven.

Om zich te kunnen beroepen op dit artikel, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden is een feitenkwestie.

Wat een gezinsleven uitmaakt is een feitenkwestie en hangt af van het feit of er daadwerkelijke persoonlijke gezinsbanden zijn.

Het gezinsleven van verzoeker met zijn partner en kind wordt niet betwist door dienst vreemdelingenzaken. Dit blijkt uit de bestreden beslissing zelf.

Artikel 8 EVRM beschermt onder meer de eerbiediging van het recht op een familie -en gezinsleven. Het verplicht staten in principe niet om aan vreemdelingen een verblijfsrecht te geven. Toch zullen bepaalde personen zich kunnen beroepen op artikel 8 EVRM om te voorkomen dat ze uitgewezen worden uit het land waar zijn of haar gezinsleden wonen. Dit is in casu het geval.

Net zoals de overige bepalingen van het EVRM, heeft artikel 8 van het EVRM te maken met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHMR 5 februari 2002, Conka/België, § 83). Dit artikel primeert ook op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr 210.029). Het is daarom de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

In casu hebben zij dit niet afdoende gedaan.

Verzoeker beroept zich dan ook op het recht op een familie en privéleven dat hij met zijn partner en kind moet kunnen uitoefenen.

Indien verzoeker het land dient te verlaten en gevolg geeft aan de bestreden beslissing betekent dit dat hij dient terug te keren naar zijn land van herkomst en in feite gescheiden wordt van zijn partner en kind.

Bezwaarlijk kan men verwachten dat verzoeker het kind meeneemt. Het kind dat thans nog geen 2 jaar oud is, zal immers op deze wijze gescheiden worden van zijn moeder. De moeder heeft hier recht op verblijf. Dit is toch absoluut niet in het belang van het kind. Bovendien spreekt het kind de taal niet van het land van verzoeker en is het hier geboren en heeft het totaal geen banden met Macedonië.

Het is niet redelijk en zorgvuldig van dvz te stellen dat het kind mee kan met de vader gelet op het belang en de integriteit van het kind en het feit dat het hierdoor gescheiden wordt van zijn moeder. We spreken hier over een kind van nog net geen 2 jaar!!!

Dit is in strijd met het recht op een gezins- en familieleven van verzoeker en zijn partner en in strijd met artikel 8 van het EVRM.

Gelet op het voorgaande is de bestreden beslissing dan ook een schending van artikel 8 van het EVRM.

Dit is niet alleen onzorgvuldig maar ook kennelijk onredelijk.

Dat dienst vreemdelingenzaken met bovengaande elementen geen rekening heeft gehouden.

Dat dienst vreemdelingenzaken in huidige casu in feite nagelaten heeft een concrete belangenafweging te maken.

Dat minstens de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is op dit vlak.

Dat de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse zaken gelet op het voorgaande dan ook onterecht genomen werd en voornamelijk de materiële motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

Dit betekent dat de beslissing meer dient te zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn, dit is in casu niet het geval.

Dat de gemachtigde van de minister van binnenlandse zaken bij het nemen van de beslissing op dit punt dan ook in gebreke gebleven is en zij de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. nr.101.624, 7 december 2001).

Dat de beslissing t.a.v. verzoeker de materiële motiveringsplicht flagrant schendt aangezien de gemachtigde van de minister van binnenlandse zaken op grond van de feitelijke gegevens onredelijk tot haar besluit is gekomen.

De beslissing van de dienst vreemdelingenzaken dient dat ook vernietigd te worden wegens schending van de materiële motiveringsplicht, zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.”

2.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Zo wordt in de bestreden beslissing, onder verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat de door verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt tevens toegelicht waarom de door verzoeker aangebrachte gegevens niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. In de mate dat verzoeker specifiek betoogt dat niets werd gemotiveerd omtrent de humanitaire redenen en de prangende humanitaire situatie die hij inroept, merkt de Raad op dat verzoeker deze humanitaire elementen in zijn aanvraag heeft verbonden met een beweerde schending van artikel 8 van het EVRM, en een privé- of gezinsleven gelet op het gegeven dat hij in België samenwoont met zijn partner en hun kind. Verder wees hij op heel algemene wijze op zijn integratie in het Rijk en zijn inspanningen in dit verband. Inzake deze elementen wordt in de bestreden beslissing wel degelijk gemotiveerd waarom aldus nog geen buitengewone omstandigheden blijken. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat verweerder in zijn motivering ten onrechte niet is ingegaan op enig door hem als buitengewone omstandigheid ingeroepen element of dat op enig punt geen afdoende motivering voorligt. Los van de vaststelling dat een motivering waarin wordt ingegaan op de verschillende aangebrachte elementen bezwaarlijk kan worden beschouwd als een louter abstracte en vormelijke motivering, merkt de Raad verder op dat zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS, 27 juni 2007, nr. 172.821). In de mate dat verzoeker nog een belangenafweging wenst terug te vinden in de motivering van de bestreden beslissing, merkt de Raad op dat de formele motiveringsplicht niet tot gevolg heeft dat uit een beslissing een belangenafweging of een evenredigheidstoetsing dient te blijken (RvS 21 november 2003, nr. 125.588). Ook artikel 8 van het EVRM op zich legt verweerder geen motiveringsverplichting op en deze verdragsbepaling voorziet niet dat uit de motieven van een bestuurlijke beslissing moet blijken dat een evenredigheidsafweging werd doorgevoerd (RvS 21 november 2003, nr. 125.588).

De Raad besluit dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing

is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht of de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.2.2. In de mate dat verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Deze dient te worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

Verweerder oordeelde in casu dat de door verzoeker aangebrachte gegevens niet toelieten te besluiten dat hij zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kon indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk was

Verzoeker geeft aan dat op onvoldoende wijze rekening werd gehouden met het in zijn verblijfsaanvraag ingeroepen privé- en gezinsleven met zijn partner en kind, de ingeroepen miskennen van artikel 8 van het EVRM en zijn integratie.

De Raad merkt op dat een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing evenwel leert dat verweerder deze ingeroepen elementen in rekening heeft gebracht en heeft aangegeven waarom deze elementen niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden weerhouden. Verweerder motiveerde zo omtrent het ingeroepen privé- of gezinsleven in België van verzoeker met zijn partner en hun kind dat verzoeker niet aantoonde waarom zijn relatie met zijn partner een buitengewone omstandigheid vormt die hem verhindert de aanvraag vanuit het buitenland in te dienen. Hij wees er verder op dat de verplichting om de aanvraag via de reguliere procedure in te dienen enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van zijn gezinsleden inhoudt. Hij duidde ook dat het kind hem eventueel kan vergezellen. Hij merkte in dit verband verder op dat deze verplichting om de aanvraag via de reguliere procedure in te dienen niet in disproportionaliteit staat ten opzichte van verzoekers recht op een privé- of gezinsleven, waardoor een miskennen van artikel 8 van het EVRM niet blijkt. Hij benadrukte zo dat aldus geen sprake kan zijn van een breuk van de gezinsbanden. Betreffende de opgeworpen elementen van integratie werd geoordeeld dat deze reeds betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag. Tevens werd opgemerkt dat verzoeker op dit punt slechts weinig stavingstukken voorlegde.

Verzoeker betoogt dat verweerder heeft nagelaten een voldoende nauwkeurig onderzoek te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM. Hij benadrukt zo dat hij zal worden gescheiden van zijn partner en hun kind en dat niet kan worden verwacht dat zijn kind van twee jaar hem volgt naar zijn herkomstland, daar het kind hierdoor van zijn moeder zal worden gescheiden en het kind bovendien geen enkele band heeft met Macedonië en de taal niet spreekt.

Evenwel gaat verzoeker met dit betoog slechts in tegen een gedeelte van de motivering van verweerder, namelijk tegen het motief dat het kind eventueel met verzoeker mee naar zijn herkomstland kan. Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt evenwel dat dit motief slechts een ondersteunend element betreft in de beoordeling van verweerder dat de aanwezigheid van verzoekers partner en kind in België niet verantwoordt waarom de aanvraag in België moet kunnen worden ingediend. Zo kan de Raad enkel opmerken dat verzoeker op geen enkele wijze aantoont dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze handelde waar hij stelde dat een tijdelijke scheiding van zijn partner en kind teneinde de aanvraag om machtiging tot verblijf in het herkomstland in te dienen geen schending uitmaakt van artikel 8 van het EVRM, nu een dergelijke tijdelijke scheiding niet in disproportionaliteit staat ten opzichte van het privé- of gezinsleven en geen breuk van de gezinsbanden tot gevolg heeft. Dit standpunt vindt integendeel steun in vaste rechtspraak van de Raad van State waarin wordt gesteld dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst teneinde een verblijfsaanvraag in te dienen overeenkomstig de Belgische immigratiereglementering, in beginsel geenszins strijdig is met artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). De Raad kan ook slechts vaststellen dat verzoeker noch in zijn verblijfsaanvraag, noch in huidig verzoekschrift concrete elementen aanbracht betreffende zijn gezinsleven die vermogen aan te tonen dat een tijdelijke scheiding van zijn partner en kind teneinde de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen vanuit het land van herkomst in casu niet in redelijkheid van hem kan worden verwacht of voor hem bijzonder moeilijk dan wel onmogelijk zou zijn. Er blijkt ook niet dat zijn partner en kind, indien gewenst, verzoeker niet kunnen vergezellen naar het land van herkomst om aldaar de verblijfsaanvraag in te dienen. Gelet op de jonge leeftijd van het kind kan ook worden aangenomen dat dit zich makkelijk kan aanpassen. Ook op dit punt lagen of liggen zo geen concrete elementen voor. Aldus blijkt niet dat verweerder kennelijk onredelijk handelde waar hij oordeelde dat verzoeker in gebreke bleef aannemelijk te maken dat een terugkeer naar het land van herkomst teneinde de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post, gelet op dit privé- of gezinsleven, onmogelijk of bijzonder moeilijk zou zijn of dat er op dit punt sprake is van een onevenwicht tussen verzoekers belangen en deze van de Belgische samenleving.

Er kan dan ook niet worden ingezien waarom verweerder, na te hebben vastgesteld dat een tijdelijke terugkeer teneinde zich in overeenstemming te stellen met de verblijfswetgeving niet in strijd is met artikel 8 van het EVRM, nog enig nader onderzoek diende te voeren of in enige verdere motivering diende te voorzien, te meer nu verzoeker zelf in dit verband ook geen nadere elementen aanbracht dat zelfs een tijdelijke scheiding van de gezinsleden niet in redelijkheid kan worden verlangd of concrete elementen aanbracht dat de partner of het kind niet minstens tijdelijk naar verzoekers herkomstland kunnen reizen en aldaar met verzoeker verblijven. Een onvoldoende onderzoek of motivering blijkt niet.

Verzoeker kan bovendien bezwaarlijk het bestuur verwijten geen concretere belangenafweging te hebben doorgevoerd, indien hij zelf in gebreke bleef om concrete hinderpalen aan te brengen die een tijdelijke terugkeer naar het herkomstland verhinderden om via de reguliere procedure de aanvraag in te dienen. De Raad benadrukt dat de bewijslast voor het aantonen van de buitengewone omstandigheden bij verzoeker berust. Tevens wordt benadrukt dat de thans bestreden beslissing enkel inhoudt dat verzoeker overeenkomstig de wil van de wetgever zijn aanvraag via de reguliere procedure moet indienen. Indien vervolgens de gevraagde verblijfsmachtiging wordt toegekend, verhindert niets verzoeker opnieuw het Rijk binnen te komen en hier te verblijven samen met zijn gezin. Indien de verblijfsmachtiging niet zou worden toegestaan, kan hij andermaal in rechte opkomen om een volgens hem uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende positieve verplichting om hem toe te laten tot een verblijf in België in rechte af te dwingen.

Daarnaast merkt de Raad nog op dat verzoeker in zijn middel in gebreke blijft om op concrete wijze aannemelijk te maken dat verweerder in de bestreden beslissing ten onrechte oordeelde dat verzoeker enig privéleven dat onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM en dat losstaat van zijn gezinsbanden, niet aannemelijk heeft gemaakt. Zijn stelling in dit verband dat gewone sociale relaties nog niet onder de bescherming vallen van artikel 8 van het EVRM wordt zo niet weerlegd. Dit gestelde is ook in overeenstemming met vaste rechtspraak van de Raad van State (RvS 14 november 2005, nr. 151.290 en RvS 15 februari 2005, nr. 140.615). Verzoeker toont geenszins aan dat de door hem opgebouwde sociale relaties – los van zijn gezinsbanden – van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen.

Verder geeft verzoeker aan niet akkoord te kunnen gaan met de motivering in de bestreden beslissing waarbij wordt gesteld dat de elementen van integratie in België niet kunnen worden weerhouden als buitengewone omstandigheden omdat deze reeds de grond van de zaak betreffen en in het kader van een onderzoek conform artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet dienen te worden onderzocht. Verzoeker betoogt dat dergelijk motief lijkt te impliceren dat deze elementen automatisch tot de gegrondheid van de aanvraag behoren, doch dat dergelijke automatische uitsluiting niet wordt voorzien in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en dat niet kan worden ingezien waarom bepaalde elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheid kunnen worden aanvaard.

De Raad merkt in dit verband op dat de ontvankelijkheidsfase in het kader van een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet erop is gericht na te gaan of de vreemdeling bepaalde omstandigheden kan aantonen die hem beletten zijn verblijfsaanvraag in te dienen via de reguliere procedure, met name vanuit het land van herkomst. Door te stellen dat de elementen van integratie waarvan melding wordt gemaakt in de thans voorliggende aanvraag om machtiging tot verblijf in wezen reeds de grond van de aanvraag betreffen en aldus op zich nog niet verantwoord waarom de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend, blijkt niet dat verweerder kennelijk onredelijk of in strijd met de wet heeft gehandeld. Zo merkt de Raad op dat deze motivering in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769; zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). Verzoeker geeft aan dat verweerder middels zijn motivering op algemene wijze zou uitsluiten dat elementen van integratie buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken, terwijl niet kan worden uitgesloten dat uit de elementen die worden aangebracht ter staving van een goede integratie in België in bepaalde gevallen ook kan worden afgeleid dat het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in zijn land van herkomst. Uit de bestreden beslissing volgt evenwel nog niet dat geen enkel element betreffende de integratie van aard kan zijn tevens een buitengewone omstandigheid uit te maken, doch enkel dat de elementen van integratie waarvan melding werd gemaakt in de aanvraag – met name het gegeven dat verzoeker zich zou hebben aangepast aan onze levenswijze, dat hij zich volledig zou hebben geïntegreerd en dat hij veel moeite zou doen, elementen waarvan bovendien wordt vastgesteld dat hiervan weinig stavingsstukken voorliggen – reeds de gegrondheid van de aanvraag betreffen en op zich nog niet vermogen de buitengewone omstandigheden aan te tonen. Dit standpunt is in casu niet kennelijk onredelijk en aldus overschrijdt verweerder zijn appreciatiebevoegdheid nog niet. De Raad kan in dit verband zo ook enkel opmerken dat verzoeker in zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet op een begrijpelijke wijze heeft uiteengezet waarom hij van oordeel was dat zijn integratie op enigerlei wijze een belemmering vormde om een beroep te doen op de reguliere procedure. Verzoeker stelde immers enkel

dat alle elementen erop wijzen dat hij zich heeft geïntegreerd in de maatschappij en dat hij op grond hiervan wenst te worden geregulariseerd. Verzoeker stelt thans dat hij de elementen van integratie niet heeft ingeroepen als elementen ten gronde, doch dit gestelde vindt geen steun in zijn aanvraag. Verzoeker stelde in dit verband immers enkel van mening te zijn dat hij op deze grond van oordeel is dat hem de verblijfsmachtiging dient te worden toegekend. Verzoeker liet in zijn verblijfsaanvraag ook na een duidelijke opdeling te maken tussen de argumenten die betrekking hebben op de buitengewone omstandigheden en de argumenten die de verblijfsmachtiging moeten rechtvaardigen. In deze situatie kon van verweerder niet worden verwacht dat hij zou onderzoeken en motiveren waarom de elementen van integratie voor verzoeker geen hinderpaal vormden om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de reguliere procedure. Nu verzoeker zijn integratie enkel betrok op de gegrondheid van zijn aanvraag, kan hij thans geenszins dienstig aanvoeren dat verweerder ten onrechte heeft geoordeeld dat deze reeds de gegrondheid van de aanvraag betreft en dient te worden onderzocht in het kader van een eventueel onderzoek conform artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat de motivering van de bestreden beslissing op dit punt – die wordt ondersteund door rechtspraak van de Raad van State – foutief of kennelijk onredelijk zou zijn of in strijd zou zijn met de wet.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe vast te stellen dat verweerder verzoekers recht op eerbiediging van zijn privé- of gezinsleven miskende, of dat de bestreden beslissing een niet gerechtvaardigde inmenging hierop uitmaakt, of te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

2.2.5. Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend zodat geen standpunt dient te worden ingenomen betreffende de kosten van het beroep.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS